

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18632/2022
28.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Стојанов, адвокат из ..., против туженог ПД „ЕПС Дистрибуција“ ДОО, Огранак електродистрибуција Нови Сад, чији је пуномоћник Душанка Мићин, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 2070/19 од 07.06.2022. године исправљеном решењем тог суда Гж 2070/2019 од 12.09.2022. године, у седници већа одржаној 28.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 2070/19 од 07.06.2022. године, исправљене решењем тог суда Гж 2070/2019 од 12.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле, изјављена против пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 2070/19 од 07.06.2022. године исправљеном решењем тог суда Гж 2070/2019 од 12.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 9190/2018 од 11.03.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, утврђено је да је незаконит обрачун утрошене електричне енергије сачињен 23.08.2012. године на износ од 448.068,00 динара и на износ од 149.356,00 динара. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужени стекао без основа 328.962,32 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове од 97.000,00 динара. Ставом петим изреке, ослобођена је тужилца обавезе плаћања трошкова судских такси у овом поступку.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 2070/19 од 07.06.2022. године исправљеном решењем тог суда Гж 2070/2019 од 12.09.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем и четвртм

изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев за утврђење незаконитости обрачуна утрошене електричне енергије сачињеног 23.08.2012. године на износ од 448.068,00 динара и на износ од 149.356,00 динара као и за утврђење да је тужени стекао без основа 328.962,32 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од доспелости до исплате, те за обавезивање туженог да тужиљи накнади трошкове поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужилја да туженом на име трошкова жалбеног поступка исплати 2.503,58 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучио као изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију противника предлагача. Трошкове ревизијског поступка је тражио и определио.

Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, ..., 10/23). Наиме, ради се о парници ради утврђења незаконитости обрачуна утрошене електричне енергије и исплате стеченог без основа по том основу, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Осим тога, другостепени суд је одлуку о основаности тужбеног захтева засновао на примени релевантних одредаба материјалног права за пресуђење ове прване ствари - Закона о енергетици и Уредбе о условима испоруке електричне енергије. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано чланом 479. став 6. истог закона.

Тужба ради утврђења и стицања без основа поднета је 17.04.2013. године, а вредност предмета спора је 328.962,32 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија није дозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Врховни суд је приликом одлучивања имао у виду да је првостепена одлука преиначена, у ком случају би ревизија била дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2.

ЗПП, али како специјално правило у споровима мале вредности из члана 467. ЗПП, какав је спор и ове правне ставри, искључује примену општих правила, ревизија није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом члана 413. ЗПП.

Захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер одговор на ревизију није потребан ради вођења парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић